PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 18 grudnia 2025 r.

DIH-3.707.161.2025.JS

DECYZJA DIH-3.168.2025

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 1691), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2025 r. poz. 229), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorców działających w spółce cywilnej: Sylwię Półtorak prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Sklep Zielarski Sylwia Półtorak w Szczecinie oraz Zarządcę sukcesyjnego Martę Szewczyk Sklep Zielarski Jędrzej Szewczyk w Szczecinie od decyzji POK Nr 140/2025 Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 8 października 2025 r. (sygn.WK.8361.139.2024.So), nakładającej solidarnie na ww. przedsiębiorców karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 29 kwietnia 2025 r. i 6 maja 2025 r. inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Zachodniopomorski WIIH" lub „organem pierwszej instancji" działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr WK/U-120/2024 z 26 kwietnia 2024 r. przeprowadzili kontrolę w Sklepie Zielarskim należącym do przedsiębiorców działających w spółce cywilnej, dalej jako „strony" lub „przedsiębiorcy".

Kontrolę przedsiębiorcy zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2025 r. poz. 1480) dalej jako: „Prawo przedsiębiorców" poprzedzono zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli z 10 kwietnia 2024 r. w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), dalej jako: „ustawa o cenach".

Zawiadomienia te skutecznie doręczono przedsiębiorcom 1 kwietnia 2024 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorców, którym przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach

kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli oraz klauzulą informacyjną RODO.

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy o cenach oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), zwanego dalej: „rozporządzeniem".

Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto 100 partii produktów dostępnych na stronie internetowej sklepu, kwestionując 10 partii z uwagi na brak informacji o cenie jednostkowej produktów, co stanowiło naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z § 3 i § 4 rozporządzenia. Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 6 maja 2024 r., sygn. WK.8361.139.2024.

W dniu 20 sierpnia 2025 r. Zachodniopomorski WIIH, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), dalej jako: „Kpa", zawiadomił przedsiębiorców o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz § 3 i § 4 rozporządzenia. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art. 9 i 10 § 1 Kpa stronie przysługuje prawo do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Ponadto wezwano przedsiębiorców do podania informacji o wysokości obrotów i przychodu uzyskanych w ostatnim roku rozliczeniowym. Strony przekazały powyższe informacje.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Zachodniopomorski WIIH decyzją z 8 października 2025 r. nałożył solidarnie na przedsiębiorców karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), w związku z niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz w § 3 i 4 rozporządzenia, tj. nieuwidocznieniem w jakiejkolwiek formie informacji o cenie jednostkowej 10 partii towarów. Decyzja została doręczona stronom 10 października 2025 r.

W dniu 27 października 2025 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK" albo „organem drugiej instancji" otrzymał, za pośrednictwem Zachodniopomorskiego WIIH, prawidłowo wniesione odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu jeden ze wspólników spółki wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 Kpa i poprzestanie na pouczeniu z uwagi na znikomą wagę naruszenia oraz trudną sytuację finansową przedsiębiorstwa. W uzasadnieniu strona wskazała na:

1) znikomą wagę naruszenia. Zdaniem strony w toku kontroli stwierdzono brak informacji o cenach jednostkowych jedynie przy 10 produktach spośród ponad 7000 dostępnych w sklepie internetowym (tj. ok. 0,14% oferty). Według strony naruszenie miało charakter czysto techniczny i zostało niezwłocznie usunięte po zakończeniu kontroli i obecnie wszystkie produkty posiadają prawidłowo uwidocznione ceny jednostkowe;
2) brak szkody i natychmiastową reakcję. W opinii strony nie doszło do żadnych negatywnych skutków dla konsumentów, a uchybienia zostały naprawione, a obowiązek informowania o cenach jest w pełni realizowany;
3) długoletnią, rzetelną działalność przedsiębiorstwa. Strona nadmieniła, że sklep zielarski działa nieprzerwanie od 1991 r, od wielu lat współpracując z organami kontrolnymi, zachowując należytą staranność w prowadzeniu działalności handlowej. Zaznaczyła również, że stwierdzone uchybienia miały charakter jednostkowy, nie systemowy;
4) trudną sytuację finansową przedsiębiorstwa. Strona zwróciła uwagę na bardzo trudną sytuację finansową, związaną z zadłużeniem wynikającym z kredytów, pożyczek i zobowiązań wobec kontrahentów. Wspomniała, że obecnie prowadzone są działania naprawcze i restrukturyzacyjne, w tym sprzedaż nieruchomości w celu spłaty

zobowiązań i nałożenia kary pieniężnej, nawet w niewielkiej wysokości, pogarsza sytuację płynnościową firmy, co stoi w sprzeczności z zasadą proporcjonalności kar administracyjnych;

5) spełnienie przesłanek art. 189f Kpa. Strona stwierdziła, że waga naruszenia jest znikoma, przedsiębiorca zaprzestał naruszeń, a konsumenci nie ponieśli żadnych szkód. W związku z powyższym według strony spełnione zostały wszystkie przesłanki do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary i poprzestaniu na pouczeniu.

Pismem z 12 listopada 2025 r. Prezes UOKiK poinformował strony o przysługującym im prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strony nie skorzystały z przysługujących im praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia, cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

1) na wywieszce, która może mieć formę wyświetlacza elektronicznego;
2) w cenniku;
3) w katalogu;
4) na obwolucie;
5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Cena jednostkowa (§ 4 ust. 1 rozporządzenia) dotyczy odpowiednio ceny za:

1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży wg objętości,
2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych wg długości lub powierzchni,
4) sztukę – dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Wskazać ponadto należy, iż zgodnie z § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia, w szczególnych przypadkach uzasadnionych rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust. 1.

Natomiast § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia stanowi, iż w przypadku towaru pakowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub za dziesiętną wielokrotność liczby sztuk.

Wyłączenia w tym zakresie zawarte są w § 7 rozporządzenia, zgodnie z którym, wymogu uwidaczniania cen jednostkowych nie stosuje się do:

1) towarów, których cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży;
2) towarów sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach);
3) towarów nieżywnościowych sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie lub właściwości wyłącznie w parach;
4) produktów leczniczych w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy Prawo farmaceutyczne.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o cenach powoduje – zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy – nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.).

Przepisy ustawy o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna

W odwołaniu strona wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu z uwagi na znikomą wagę naruszenia. Według strony naruszenie miało charakter czysto techniczny i po przeprowadzonej kontroli ceny jednostkowe zostały niezwłocznie uzupełnione i właściwie uwidocznione.

W toku postępowania odwoławczego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadził dokładną analizę ustaleń kontroli, w oparciu o które wydano decyzję oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił argumenty strony zawarte w odwołaniu. Po przeprowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji wskazuje, iż nie ma wątpliwości, że przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o informowaniu o cenach, co powoduje konieczność nałożenia przez Zachodniopomorskiego WIIH kary pieniężnej. Organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił przesłanki wymiaru kary wskazane w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, m.in. prawidłowo uznając że stopień naruszenia obowiązków był znaczny, uwzględniając stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości, skalę czy dotychczasową działalność przedsiębiorcy, jak również dokonał prawidłowej oceny pozostałych przesłanek wymiaru kary. Organ drugiej instancji stwierdza, że Zachodniopomorski WIIH miał podstawę do wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach.

Prezes UOKiK, po dokonaniu analizy kryteriów wskazanych w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, podobnie jak organ pierwszej instancji stwierdza, że przedsiębiorca w znacznym stopniu naruszył obowiązki wynikające z przepisów ustawy o cenach. Zachodniopomorski WIIH właściwie uznał, że strona była odpowiedzialna za przekazanie konsumentom informacji o cenach jednostkowych oraz za przekazanie tych informacji w sposób rzetelny i obowiązkom tym uchybiła. Przedsiębiorca nie uwidocznił cen w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. W toku przeprowadzonej kontroli sprawdzono łącznie 100 partii towarów, z czego zakwestionowano w 10 partii towarów (10 proc. ocenionych produktów), stwierdzając brak uwidocznienia informacji o cenie jednostkowej.

Cena jest jednym z podstawowych wyróżników towarów, poza marką oraz indywidualnymi preferencjami konsumentów, mającym wpływ na decyzje o zakupie towaru. Podkreślić należy, że jednym z głównych celów nałożenia na przedsiębiorców obowiązków zawartych w ustawie, jest wzmocnienie szeroko pojętej ochrony konsumenta. Prezes UOKiK wskazuje, że to strona ponosi pełną odpowiedzialność za popełniony czyn, do niej bowiem należy wyłączna kompetencja do uwidaczniania cen i cen jednostkowych (w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający ich porównanie). Informacja o cenie jednostkowej pozwala porównać koszty związane z zakupem poszczególnych produktów. Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównywać ceny takich samych lub podobnych produktów w miejscu sprzedaży, ale również mogą przekonać się czy podana cena jednostkowa (np. za litr, kilogram, sztukę) jest dla nich odpowiednia, jak również porównać ją z ceną tych samych produktów u innych przedsiębiorców. Zatem, brak podanych cen jednostkowych przy towarach utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru, narusza ich interesy ekonomiczne oraz pozbawia ich prawa do rzetelnej i pełnej informacji o cenie. Przedsiębiorca przestrzegając przepisy regulujące obrót detaliczny, obowiązany jest prowadzić działalność w sposób umożliwiający klientowi dokonanie zakupów w sposób w pełni świadomy, zarówno co do jakości towaru, jak i jego rynkowej wartości. To na przedsiębiorcy spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy oferowaniu do sprzedaży produktów lub usług konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną, jednoznaczną i niebudzącą wątpliwości informację cenową. Należy w tym miejscu wskazać, że brak uwidocznionych informacji o cenach narusza interes konsumentów w zakresie ich prawa do informacji, a także stanowi zagrożenie dla interesów majątkowych konsumentów, a tym samym wyklucza możliwość uznania stopnia tego naruszenia za znikomy.

Oceniając przesłankę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów,

wcześniejsze naruszenia obowiązków przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków, należy wskazać że strona prowadzi wieloletnią działalność gospodarczą, w związku z czym strona winna wykazać się znajomością przepisów dotyczących tej działalności i stosować je przy wykonywaniu tej działalności.

Prezes UOKiK wskazuje również, że strona została powiadomiona o zamiarze przeprowadzenia kontroli i o jej zakresie przedmiotowym. Zatem miała ona, wystarczająco dużo czasu, by przygotować się do kontroli i wyeliminować ewentualne nieprawidłowości. Należy tutaj nadmienić, że strona podjęła dobrowolne działania naprawcze i usunęła stwierdzone podczas kontroli uchybienia, jednak nastąpiło to w efekcie kontroli.

Odnosząc się do kryterium uzyskanej przez przedsiębiorcę korzyści majątkowej lub straty w związku z naruszeniem obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy, organ drugiej instancji wskazuje, iż przesłanka ta nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż stwierdzenie naruszenia prawa nie jest uzależnione od osiągnięcia korzyści lub uniknięcia straty przez podmiot podlegający ukaraniu.

Przy ocenie wielkości obrotów i przychodu strony, Zachodniopomorski WIIH prawidłowo uwzględnił, przekazane przez stronę informacje w tym zakresie, które wskazują, iż kara w wymierzonej wysokości nie stanowi zagrożenia dla bytu przedsiębiorcy, a jednocześnie jest na tyle dolegliwa, że spełnia funkcję represyjną. Ponadto, jak prawidłowo ocenił organ pierwszej instancji, nałożona kara pozostaje proporcjonalna do wielkości przychodu przedsiębiorcy właściwie spełniając swoje cele. Zachodniopomorski WIIH dokonał zestawienia wysokości przychodu z faktem, iż strona posiada status mikroprzedsiębiorcy, a osiągnięte przez nią przychody świadczą o jej umiarkowanym potencjale ekonomicznym.

Przesłanka dotycząca sankcji nałożonych na spółkę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach trans granicznych nie znajduje zastosowania, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcję Handlową nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez spółkę.

Odnosząc się do argumentów zawartych w odwołaniu Prezes UOKiK wskazuje, że zaskarżoną decyzję wydano w związku z ustaleniami kontroli, których strona nie kwestionowała, a które w sposób jednoznaczny wskazują na niewykonanie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w zakresie uwidaczniania cen jednostkowych. Stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły 10 produktów spośród 100 objętych sprawdzeniem, które wytypowano do kontroli w sposób wyrywkowy. Naruszenie powyższych obowiązków nosiło znamiona czynu określonego i sankcjonowanego przez art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, w świetle którego, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków określonych w art. 4 ww. ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego karę pieniężną określoną w tym przepisie, tj. w wysokości do 20 000 zł. Przepisy te w sposób niewymagających dodatkowych założeń i wykładni nakazują właściwemu organowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków przewidzianych ustawowo, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie zatem, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obowiązkowy (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r. o sygn. akt VI SA/Wa 805/19).

Należy zaznaczyć, że przepisy ustawy o cenach nie przewidują możliwości badania przez organ IH istnienia winy (umyślnej lub nieumyślnej), bądź jej braku po stronie podmiotu, u

którego stwierdzono nieprawidłowości. Nałożona na stronę kara pieniężna jest karą administracyjną, której zastosowanie jest możliwe w razie zaistnienia stanu niezgodnego z prawem, a odpowiedzialność administracyjna, jaka z tego tytułu powstaje, ma charakter odpowiedzialności obiektywnej i opiera się na zasadzie ryzyka związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę i przyczyny powstania naruszenia. Tym samym, organ IH w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, polegających na niewykonaniu przez kontrolowanego przedsiębiorcę obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na mocy której, nakłada na niego karę pieniężną w przewidzianej w ww. ustawie wysokości. Mając na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli na które strona powołuje się w odwołaniu, pozostają bez znaczenia dla oceny zasadności jej ukarania, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa. Takie okoliczności mogą być wzięte pod uwagę dopiero przy ocenie przesłanek, które mają wpływ na wysokość nakładanej kary lub na możliwość odstąpienia od jej nałożenia.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, iż podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego przestrzegania. To na przedsiębiorcy, który prowadzi sprzedaż towarów w danej placówce, spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przed udostępnieniem do sprzedaży produktu, konsument za każdym razem otrzymywał jednoznaczną, rzetelną oraz wyczerpującą informację nie tylko o cenie, lecz również o cenie jednostkowej. Podkreślić należy, iż okoliczność ta zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o cenach jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń informacja o cenie czy też cenie jednostkowej nabywanego towaru jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalności gospodarczą. Należy mieć na względzie również motyw 6 preambuły Dyrektywy nr 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. *w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom* (Dz. Urz. UE L z 1998 r. Nr 80 s. 27), który jasno wskazuje, że obowiązek podawania cen sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań.

Bez większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy mają wskazywane przez stronę okoliczności, takie jak incydentalny i czysto techniczny charakter naruszeń. Należy w tym miejscu podkreślić, że nawet jednorazowe, incydentalne czy przejściowe naruszenie jest jednak naruszeniem prawa, które podlega ściśle określonym sankcjom, w tym przypadku art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Ustawa powyższa nie przewiduje żadnych wyjątków, odstępstw ze względu na przywołane przez stronę okoliczności. Podobnie działania naprawcze choć pozytywnie świadczą o stronie, to równocześnie nie niwelują skali stwierdzonego w toku kontroli naruszenia. Strona powinna znać i przestrzegać obowiązki w tym zakresie, a brak ich należytego wypełniania w żadnej mierze nie może odbywać się ze szkodą dla konsumentów. Ponadto, nie należy tracić z pola widzenia faktu, że naruszenie powstało w winy strony i w sytuacji jej pełnej wiedzy o nadchodzącej kontroli.

Prezes UOKiK pragnie wyjaśnić, że jednym z podstawowych obowiązków przedsiębiorcy jest dbałość o respektowanie przepisów prawa, natomiast w przypadku stwierdzonych nieprawidłowości należało je usunąć i przywrócić do stanu zgodnego z prawem, gdyż to

przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za powstałe uchybienia. Działania naprawcze poczynione przez stronę polegające na uzupełnieniu informacji o cenach jednostkowych były działaniami następczymi, podjętymi przez stronę w wyniku kontroli organu. Organ drugiej instancji pragnie zaznaczyć, że sprawnie przeprowadzone przez stronę działania korygujące, zostały dostrzeżone przez organ pierwszej instancji (jako okoliczność łagodząca) i wzięte pod uwagę przy ocenie kryterium miarkowania wysokości kary – przy ocenie przesłanek określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach i znajdują swoje odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej sankcji pieniężnej. Jednakowoż podejmowane przez przedsiębiorcę inicjatywy naprawcze czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalniają przedsiębiorcy z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Naruszenie prawa zostało ewidentnie udowodniona stronie. Wskazać przy tym trzeba, że sam fakt usunięcia naruszenia nie jest równoznaczny z koniecznością odstąpienia od wymierzenia kary przez organ postępowania administracyjnego. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 sierpnia 2022 r., sygnatura akt II GSK 541/19, w którym Sąd stwierdził: *„Nie budzi jednak wątpliwości Naczelnego Sądu Administracyjnego, że wyeksponowana przez skarżącą kasacyjnie spółkę okoliczność usunięcia stwierdzonych w toku kontroli uchybień (w zakresie informacji o cenach towarów), nie mogła stanowić podstawy umorzenia postępowania w przedmiocie kary pieniężnej za niezrealizowanie obowiązku określonego w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, któremu strona skarżąca kasacyjnie niewątpliwie uchybiła. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Natomiast zgodnie z art. 6 ust. 1 tej ustawy, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 złotych. Niewywiązanie się z powyższego obowiązku wypełnia znamiona deliktu administracyjnego, za którego popełnienie ustawodawca przewidział stosowną karę administracyjną. W świetle przepisów cyt. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, nałożenie takiej kary jest obligatoryjne, co oznacza, że organ nie może odstąpić od ukarania przedsiębiorcy, pomimo usunięcia naruszenia konkretnego obowiązku.”*

Odnosząc się do stwierdzenia strony, że w toku kontroli stwierdzono brak informacji o cenach jednostkowych jedynie przy 10 produktach spośród ponad 7000 dostępnych w sklepie internetowym (tj. ok. 0,14% oferty), Prezes UOKiK wyjaśnia, iż w toku działań kontrolnych organy Inspekcji Handlowej nie mają obowiązku kontrolowania całości asortymentu dostępnego u danego przedsiębiorcy, gdyż byłoby niemożliwe do zrealizowania. Odnoszenie liczby 10 towarów, w zakresie których stwierdzono naruszenie, do całości produktów dostępnych w sklepie nie jest miarodajne, a zarazem właściwe. Należy zauważyć, że nie skontrolowano (nie wytypowano do kontroli) całości asortymentu sklepu, lecz zaledwie jego część, a następnie na tak przyjętej próbie określono zakres naruszenia obowiązujących przepisów przez podmiot zobowiązany do przestrzegania prawa. Sprawdzając prawidłowość informowania o cenach w tym konkretnym przypadku wytypowano do oceny 100 losowo wybranych towarów, a nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen stwierdzono względem 10 z nich. Tak więc, to stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości stanowią o niezrealizowaniu obowiązujących w tym zakresie przepisów. Jednocześnie, Prezes UOKiK nie ma wątpliwości co do tego, że odsetek stwierdzonych nieprawidłowości na poziomie 10 % został ustalony przez organ pierwszej instancji w sposób właściwy.

W kwestii rzekomo „znikomej wagi naruszenia” Prezes UOKiK przypomina, że cena usługi lub towaru należy do istotnych elementów wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji

związanych z zakupem towaru czy usługi, natomiast cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, itp. Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie, ochrona interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównywać ceny takich samych bądź podobnych produktów w obrębie tej samej bądź różnych placówek w sposób nieskrępowany, ale również mogą przekonać się czy podana cena jednostkowa określonego rodzaju produktu jest dla nich odpowiednia. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 25 kwietnia 2019 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2345/18.

Przechodząc do podniesionego przez stronę postulatu odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 Kpa i poprzestanie na pouczeniu, Prezes UOKiK stwierdza, iż brak jest podstaw do uznania jego zasadności. Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Z treści przepisu wynika, że organ jest zobligowany do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu w sytuacji, gdy wskazane w nim przesłanki zostaną spełnione łącznie. Z akt sprawy wynika, że Zachodniopomorski WIIH rozważył, czy ziściły się przesłanki odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o którym mowa w art. 189f Kpa, czemu dał wyraz w treści zaskarżonej decyzji. W ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, że w niniejszej sprawie strona, podjęła działania naprawcze i uzupełniła brakujące ceny jednostkowe przy zakwestionowanych towarach a tym samym zaprzestała naruszenia prawa, natomiast nie można było uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, do czego organ drugiej instancji odniósł się w dalszej części uzasadnienia.

Warto podkreślić, że w orzecznictwie sądów administracyjnych utrwalił się pogląd, że wagę naruszenia (i ewentualną jego znikomość) należy badać z punktu widzenia zagrożenia dla realizacji celu ustawowego, w tym przypadku ochrony konsumentów przed niepełnym, nierzetelnym czy wprowadzającym w błąd informowaniu o cenach towarów i usług. Sam fakt zaistnienia deliktu administracyjnego sankcjonowanego bezwzględnie karą pieniężną, nie może wykluczać uznania naruszenia prawa za znikome. Ustawodawca nie wyjaśnia przy tym, jakie przypadki naruszenia prawa można uznać za znikome. Natomiast w piśmiennictwie wyróżnia się stopnie naruszenia prawa: naruszenie kwalifikowane, naruszenie, które nie ma ciężaru kwalifikowanego, ale dla zachowana porządku prawnego jest istotne oraz naruszenie prawa nieistotne. Naruszenie prawa nieistotne to naruszenie prawa, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Nieistotne naruszenia prawa wypełniają warunek wskazania jako podstawową przesłankę odstąpienia od nałożenia kary: waga naruszenia prawa jest znikoma. Ocena wagi naruszenia prawa jako znikomej wymaga spełnienia również drugiego warunku: zaprzestania przez stronę naruszenia prawa, a więc przywrócenia przez stronę stanu zgodnego z prawem (por. B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2024, Wydanie 19 – komentarz do art. 189f Kpa; wyrok NSA z dnia 22 lutego 2022 r. o sygn. akt II GSK 9/22 oraz uchwałę NSA z dnia 9 czerwca 2022 r. o sygn. akt III OPS 1/21 i powołane tam orzecznictwo).

Podkreślić należy, że przepisy art. 4 ust. 1 ustawy o cenach wprowadzają zasadę jednoznaczności uwidaczniania cen i cen jednostkowych towarów (lub usług) w taki sposób, by nie budziły one wątpliwości i możliwe było ich porównanie. Jest to ustawowy obowiązek przedsiębiorcy. Regulacja nakazuje jednoczesne uwidacznianie cen w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy (tj. wartości pieniężnej, jaką kupujący ma zapłacić za określony

towar) oraz ceny jednostkowej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 2 tej ustawy (tj. wartości ustalonej za jednostkę określonego towaru, którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach). Takie ukształtowanie obowiązku informacyjnego przez sprzedawcę służyć ma transparentności cen. Ułatwia również kupującemu porównanie cen za różne towary podobne. Kupujący ma wówczas bowiem nie tylko jednoznaczne zobrazowanie tego, ile powinien zapłacić za określony towaru (lub usługę), ale również dowiaduje się o cenie „zobiektywizowanej", odniesionej do powszechnego systemu miar. Możliwość porównania cen ma istotne znaczenie chroniące konsumenta przed ryzykiem dokonania zakupu bez możliwości dokonania pełnego rozeznania. Tego rodzaju wymóg ustawowy jest zasadny, gdyż zwalnia konsumenta z konieczności prowadzenia skomplikowanych niejednokrotnie operacji matematycznych w celu porównania cen towarów konkurencyjnych.

Prezes UOKiK wskazuje, że organ pierwszej instancji przy ocenie naruszenia prawa, jakiego dopuściła się strona, wziął pod uwagę, że kryterium to jest określone przez relacje pomiędzy działaniem lub zaniechaniem przedsiębiorcy, a jego ustawowymi obowiązkami. Dokonując oceny tej przesłanki zasadnie przyjął, że strona naruszyła przepisy istotne z punktu widzenia ochrony praw i interesów konsumentów. Celem przepisów ustawy o cenach oraz wydanego na ich podstawie rozporządzenia jest zapewnienie konsumentom prawa do informacji o cenie i cenie jednostkowej towaru (lub usługi) - jasnej, rzetelnej i kompletnej, bez konieczności podejmowania przez konsumentów dodatkowych działań zmierzających do jej pozyskania. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji, brak uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach pozbawia konsumentów podstawowej informacji o cenie. Cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, lecz o odmiennych cechach, np. co do marki, producenta lub ilości. Strona, poprzez nieuwidocznienie cen jednostkowych przy towarach uniemożliwiła kupującym porównanie cen a przez to utrudniła kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie. Uwidocznienie cen jednostkowych towarów należało do bezpośrednich obowiązków strony, która, jako doświadczony przedsiębiorca powinna znać i stosować obowiązujące przepisy prawa w tym zakresie. Strona była odpowiedzialna za przekazanie konsumentom informacji na temat ceny jednostkowej zakwestionowanych towarów i obowiązkom tym uchybiła. Z tego względu nie można przypisać stronie braku zawinienia. Znamienny jest przy tym fakt, że w niniejszej sprawie podstawą do stwierdzenia naruszenia były ustalenia kontroli poczynione w odniesieniu do 100 sprawdzonych i oferowanych do sprzedaży towarów. Ustalono, że na 100 partii towarów wytypowanych do kontroli, brak uwidocznienia cen jednostkowych stwierdzono przy 10 skontrolowanych. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że zaniechanie przez stronę uwidocznienia cen jednostkowych oferowanych towarów naruszało prawo konsumentów do pełnej i rzetelnej informacji o cenie, a skala tego naruszenia była znacząca.

Co do zasady należy stwierdzić, że nieuwidocznienie stosownych informacji o cenach jednostkowych, nawet przy niewielkiej ilości towarów, stanowi istotne naruszenie praw każdego konsumenta i pozwala zakwalifikować stopień naruszenia jako znaczny.

Warto zwrócić uwagę, że ustawa o cenach implementuje przepisy dyrektywy 98/6/WE. W preambule tej dyrektywy jako zasadnicze założenie wskazano, że przejrzyste funkcjonowanie rynku oraz prawidłowa informacja przyczyniają się do poprawy ochrony konsumenta oraz zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami (motyw 1); konsumentom należy zapewnić wysoki poziom ochrony (motyw 2). Ponadto wskazano, że obowiązek podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco

do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań (motyw 6). Jednocześnie, celem samej dyrektywy, zgodnie z brzmieniem jej art. 1, jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen. Natomiast art. 4 ust. 1 tej dyrektywy podkreśla znaczenie jednoznaczności, łatwej dostrzegalności i czytelności ceny sprzedaży i ceny jednostkowej. Powyższe założenia prawa Unii Europejskiej w sposób optymalny urzeczywistniają przepisy art. 4 ust. 1 ustawy o cenach. Brak spełnienia wymagań w zakresie uwidaczniania cen i cen jednostkowych narusza powyższe zasady, tzn. ma negatywny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie rynku oraz skutkuje podawaniem nieprawidłowych informacji konsumentom, co nie poprawia poziomu ochrony konsumentów, a także ma negatywny wpływ na tworzenie zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami. Stwierdzone naruszenie prawa obniża poziom ochrony konsumentów, który powinien być wysoki i temu celowi służyć ma przeprowadzona kontrola przedsiębiorcy. Na gruncie niniejszej sprawy, należy przychylić się do stanowiska organu pierwszej instancji, że waga naruszenia prawa nie może zostać uznana za znikomą, ponieważ strona nie realizuje celów, które precyzyjnie zostały określone w dyrektywie 98/6/WE.

W świetle powyższego, należy stwierdzić, że przeprowadzona przez Zachodniopomorskiego WIIH analiza stwierdzonego naruszenia była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranym materiale dowodowym. W szczególności należy wskazać, że organ pierwszej instancji odniósł się do dobra lub dóbr chronionych naruszonym przepisem prawa, wskazując wprost, jakie dobra są chronione, jak dużego uszczerbku doznały w efekcie działania strony oraz jak się kształtują okoliczności sprawy, mające wpływ na ocenę naruszenia i jego skutków. Dodać należy, że w tym ostatnim przypadku uwzględnił on elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne (np. jak była skala naruszeń prawa i jakie są ich skutki), tak, jak już wyżej wykazano.

Uznając za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sam fakt zaprzestania przez stronę naruszenia prawa przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie może skutkować odstąpieniem od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

W rozpatrywanej sprawie nie ziściła się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o cenach stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które sankcjonowane jest przez art. 6 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej w tym zakresie uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, w stosunku do strony postępowania w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej mogły być prowadzone wyłącznie przez Zachodniopomorskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Zachodniopomorskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Po przeanalizowaniu akt sprawy, Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f

§ 2 Kpa nie spełnieni celów, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie spełniła obowiązku nałożonego na nią w art. 4 ust. 1 tej ustawy w zakresie uwidocznienia cen jednostkowych. Literalna wykładnia ww. przepisów jednoznacznie wskazuje, że warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa", tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało)". Charakter naruszeń, jakich strona dopuściła się w niniejszej sprawie, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25 lipca 2019 r. o sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej").

W świetle powyższego, należy przyjąć, że w niniejszej sprawie strona zaprzestała naruszenia prawa, jednakże nie było możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa, gdyż zaistniałe naruszenie prawa, stwierdzone w toku kontroli, nieodwracalnie pozbawiło pewną grupę konsumentów możliwości uzyskania, przysługujących im z mocy prawa, istotnych informacji o cenie jednostkowej towarów, tym bardziej, że obowiązki w zakresie uwidaczniania cen są obowiązkami przedumownymi. Okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, wskazujące na jej nienaganną postawę, w tym niezwłoczne podjęcie działań naprawczych (mających na celu usunięcie stwierdzonych uchybień) i podjęcie współpracy z organem IH, nie zmieniają faktu, że do naruszenia prawa doszło i nie było możliwości usunięcia jego skutków. Należy zatem przyjąć, że w niniejszej sprawie przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa nie występuje i w związku z tym nie ma podstaw do zastosowania instytucji odstąpienia na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Prezes UOKiK stoi również na stanowisku, że samo usunięcie naruszenia prawa nie pozwoli na spełnienie celów kary pieniężnej nakładanej na gruncie ustawy o cenach, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów konsumentów oraz nie dopuścić do powstania tych samych lub podobnych naruszeń w przyszłości.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, nałożona na stronę kara w wysokości 1 000 zł, stanowiąca zaledwie 5 % kary maksymalnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem i nie dawało podstaw do odstąpienia od zastosowanej sankcji.

Tym samym w opinii organu drugiej instancji w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia zasady proporcjonalności. Jednocześnie rozważyć można, czy kara w takiej wysokości jest na tyle surowa, żeby spełnić wymóg prewencji. Jest to jednak kara, którą po przeanalizowaniu całości okoliczności sprawy, Zachodniopomorski WIIH uznał za skuteczną i odstraszającą, a Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zmiany tej decyzji.

Zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie decyzji Zachodniopomorskiego WIIH, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzania kary pieniężnej.

Niezależnie od powyższego, w związku ze wskazaniem przez stronę na trudną sytuację finansową przedsiębiorstwa, Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o cenach, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej (w tym przypadku Zachodniopomorski WIIH), na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Zachodniopomorskiego WIIH wymiarze.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania tej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
   1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
   2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
   3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
   4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego.

Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2025 r. poz. 111).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 2023 r. poz. 168).

Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej